N:o 23. d. 1 December 1880.

SVENSK MUSIKTIDNING.

I hvarje nummer ett eller flere nya och företrädesvis lätta musikstycken för piano eller sång.

Utgifvare: ALFRED LUNDGREN.
STOCKHOLM, ISAAC MARCUS' BOKTR.-AKTIEBOLAG. 1880.

Utkommer den 1:sta och 15:de i hvarje månad.

Innehåll: Saint-Saëns om Henri Reber. — Musikhistoriska bilder. Kina. — Några ord om Gitarren. — Ur Berlioz' lif. — Ur tonverlden. — Liljan i dalen (poem till musikbilaga). — Stockholmsteatrarnes repertoar. — Aflidne tonkonstnärer. — Annons.

Musikstycken: Meditationer I och II. — **Liljan i dalen.** Ord och musik af Joh. Lindegren.

Saint-Saëns om Henri Reber.

Henri Reber, bland oss isynnerhet känd för sina förträffliga vocaliser, har nyss aflidit. En musiker med smak och lärdom, blef han, hvad som ofta händer, förbisedd af mängden. Det kan vara lärorikt att höra, hvad Saint-Saëns, den ryktbare kompositören, virtuosen och tidningsmannen, har att säga om honom på hans döda mull.

»Medlem af Institutet, professor i komposition vid konservatorium, brast honom ingalunda utmärkelser; men är väl detta nog för konstnären? Hvad som i främsta rummet göres honom behof, är framgången af hans arbeten, är den glädjen att se sig förstådd och omtyckt af alla. Denna glädje beskärdes Reber lika litet som Berlioz.

»För öfrigt fanns det väl knappt någonting mera skiljaktigt än dessa begge naturer, som endast möttes i en punkt: den artistiska fjärheten, d. v. s., den djupa hängifvenheten för sin konst, omöjligheten att ljuga inför sitt samvete för att behaga mängden, kurtisera modet, vinna en lättköpt och braskande framgång.

Den långvariga orättvisa, för hvilken Berlioz var ett offer, kunde inför räfsten urskulda sig medelst de svårigheter, hvari hans musik är inbonad, hans storslagna originalitet, öfver all jemförelse med åhörarnes medel-intelligens. Men huru förklara den likgiltighet, för hvilken Reber var ett föremål? Hans musik har till öfvervägande kännetecken enkelhet och naivitet; den låter fatta sig af alla, och om den erbjuder någon svårighet i utförandet, så är det tillfölje af sjelfva enkelheten och af stilfulländningen, som den fordrar; den är klar ända till genomskinlighet.

»Född i Mulhouse (Mühlhausen) 1807, Elsassare samt följaktligen fransman i dubbel måtto, är Reber århundradets mest genomfranske musiker, den ende kanhända, som ej har någonting utländskt i sin stil. Ingenting italienskt, ingenting tyskt i denna musik, som är grundad på den gammalfranska visan. Detta hade publiken instinktmässigt begripit under åhörandet af *Père Gaillard* (1852), och detta arbete, hvars framträdande ingen reklam hade förebådat, förskaffade sig en allmänfolklig framgång, till stor förbluffelse för författarens fiender och till och med för hans vänner, som icke trott honom ega så stor begåfning för teatern. I sjelfva verket var det mannen som skulle kunnat leda Opéra Comique in på rätta vägen. Detta har man icke begripit. Efter en lång och lysande karrier försvann *Père Gaillard* för alltid från repertoaren. Det samma hände med *Benoist's Papiljotter*, ett utsökt arbete, hvars friskhet och hvars behag ej kunnat rädda det från glömskan.

Rebers teatraliska bana slöts skäligen sorgligt med *Dames capitaines*, spelad på sommaren inför en tom salong. Texten till *Dames capitaines* omöjliggjorde då hvarje framgång. Reber visste utan tvifvel detta: men de goda texterna stodo ej honom till buds. Lika litet var han en bland dem, som gynnas af slumpen. Hans första arbete, törhända hans bästa, *Nuit de Noël*, komponeradt till en text af Scribe, uppfördes 1848 under revolutionen och försvann i den politiska hvirfveln.

»En annan skulle kanhända hafva vetat draga fördel af sin höga ställning och af sina förbindelser för att bekämpa ödet och direktörernas afvoghet. Reber, en finbildad man, ett känsligt sinne, var som hermelinen i fabeln: heldre än löpa fara att få något smolk på sin obefläckade hvithet, qvarblef han vid strandbrädden. Han förverkligade Virgilius eller Mozart i sin undangömda vrå, öfverlåtande åt andra trakasserierna och de förödmjukande framgångarne. Småningom hade han med detta åskådningssätt arbetat sig in i ett slags misantropi; han gick numera ingenstädes hvarken för att höra eller se någonting, intresserade sig icke heller för något. För denna sinnesstämning hade han för öfrigt blifvit väl förberedd genom sin ungdoms omgifning.

»Denna omgifning var de numera försvunna salongerna, der man rosade klassisk konst och satte Ingres öfver alla målare på den tiden. Der herskade en ädel och upphöjd idékrets, och mycken kärlek till konsten, men också farliga doktriner, som, om de icke förhindrat utvecklingen af en så kraftig natur som Ingres', dock borde blifva ohelsosamma för Reber, en samvetsgrann själ, misstroende sig sjelf, följaktligen af en ytterlig och, förvisso hos en så stor talang, sälsynt blygsamhet. Dessa doktriner kunde sammanfattas sålunda: De gamle hafva gjort allt, funnit allt, det sköna har blifvit dem meddeladt genom ett slags uppenbarelse; vi äro ingenting annat än deras degenererade afkomma, vi mäkta ingenting dugligt åstadkomma annat än så vidt vi imitera dem.

»En hel generation af konstnärer och amatörer trodde fast på detta evangelium. Reber inbillade sig hela sitt lif igenom att han imiterade mästarne och fann behag i att gifva sina arbeten en gammaldags prägel; något som visst icke hindrade honom att vara fullkomligt originel, men som hindrade honom att vara produktiv. Alltid intagen af det förflutnas mästerverk, genomträngd af hvad han trodde vara sin underlägsenhet, vågade han knappast skrifva.

»Man komponerar föga kammarmusik i Frankrike, och Rebers högsta ära är att hafva skrifvit förträfflig sådan; man spelar den föga, och man gör ganska orätt. Om man deri kanske ej tillräckligt ofta finner denna djerfva flygt, passionen som hänför de exeqverande och åhörarne, så finner man deri icke heller dessa beräknade känslor, denna stelfrusna agitation, dessa onyttiga hopgyttringar, dessa befängda bisarrerier, som vanpryda så månget arbete, som man spelar det oaktadt, eller kanske just derföre. Amatörer böra ta reda på den för den ringa grad af virtuositet som der fordras; men härför vore nödigt att amatörerna begrepe och tyckte om musik; men hur många sådana finnas icke som göra musiken till en smaksak, en modesak och som icke veta hvad de göra!

»Rebers symfonier gå icke upp emot Beethovens, det är sant. Detta är nu inget skäl för att utesluta dem från konserterna, der de säkerligen skulle bereda publiken större nöje än andra, som man påtrugar den, trots dess motstånd. I brist på stor karakter hafva de en vacker karakter, något som är fullt tillräckligt. Dessutom visar Reber så väl i sina symfonier som i sina trior, i sina beundransvärda pjeser för piano och violin och ända till sina sångmelodier, så friska, så omedelbara, alltid detta djupa musikaliska sinne, hvilket för musikern är hvad språksinnet är för skribenten och som så få musici besitta. Den som äger detta sinne är en *mästare:* hans verk bör förr eller sednare intaga den plats detsamma tillkommer.

»Reber har utgifvit en harmonilära, som är ett mästerstycke af klarhet. Han efterlemnar en trio, nyligen skrifven och som med det snaraste utkommer. Slutligen rekommenderar jag åt de finkänslige en *leçon de solfège*, som han skrifvit åt Emile Artaud; man finner der hela finheten hos denna penna, så elegant, så välöfvad, och distinktionen hos denne ande af det nittonde seklet, fjettrad i en verld som icke var gjord för honom.

Musikhistoriska bilder.

Kina.

De relatift bästa melodierna har den äldsta tempelmusiken att uppvisa, äfvensom den okonstlade folkvisan bland de lägre klasserna: bergsinvånarne och sjömännen. Mest sammanhangslösa förefalla oss deremot melodierna i deras konstmusik, som uppföres på deras teater (Sing-Song) och vid deras orkester- och vokalkonserter. Månne kinesernas Sing-Song på något sätt har gemenskap med tyskarnes Sing-Sang, som betyder ett sjungande och musicerande utan all form och sammanhållning?!

Såväl kinesernas religiösa hymner som ock deras folkvisor synas, liksom allt öfrigt i Kina, hafva bibehållit sig oförändrade från den grå forntiden.

Vi meddela här nedan en af deras gamla tempelmelodier (N:o 1).

N:o 1.

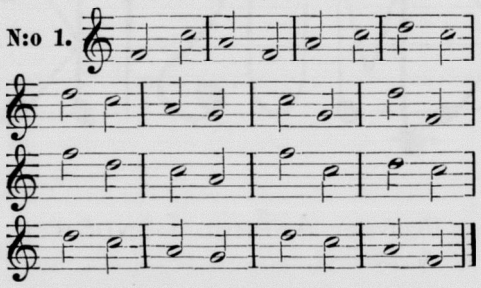

Denna sjunges till de dödes ära och är skrifven på den gamla femtoniga skalan. Man torde iakttaga, att hon såväl i början och slutet som äfven midt inuti stöder sig på F (»alla toners stamfader») liksom på en grundton.

Ganska egendomlig är en melodi (N:o 2), som engelsmannen *Barrow* och äfven *Amiot* upptecknat och hvilken C. M. von Weber har användt i sin ouverture till *Turandot*. Densamma bevisar sin ålder derigenom att hon ängsligt undviker de bägge i den äldsta skalan felande tonerna h och e.

N:o 2.

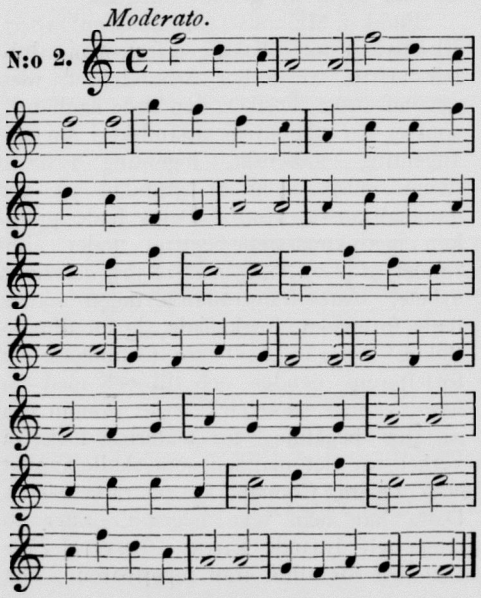

Några ord om Gitarren.

Sedan omkring tre år tillbaka existerar i Berlin en förening, hvars ändamål är att låta den i glömska fallne gitarren komma till heder igen; det är »Leipziger Guitarre-Club» under ledning af Otto Schick. Härtill kommer sedan sistlidne juni ännu en annan förening i samma syfte, nemligen »Leipziger Guitarrefreunde» med Heinrich Weiss i spetsen. Inom denna förening åtnöjer man sig icke med att endast praktiskt öfva gitarrmusik, utan söker äfven att ytterligare fullkomna ifrågavarande instrument och desslikes att i minnet återkalla dess fordna höga blomstringstid.

Bland de mångahanda försök, som blifvit gjorda att förbättra detta instrument, vilja vi fästa våra läsares uppmärksamhet vid det senaste, hvilket möjligen skulle kunna bereda gitarren ett värdigare rum vid sidan af andra mera ansedda tonverktyg, och detta är dess utrustning med metallsträngar. Härvid är dock att anmärka, att de öfverspunna basträngarne bibehållas. De hittills brukliga diskantsträngarne gifva blott en svag och kort ton, hvarföre också, oaktadt all teknik, de största gitarrvirtuoser icke mäktat förskaffa sig ett varaktigt erkännande. Den verklige musikern låter för den skull gitarren gälla som blott beledsagande instrument i fråga om rent ackordackompanjemang. Denna uppfattning af instrumentets värde skall kanske snart komma att ändras, enär metallsträngarne gifva en betydligt starkare ton. Härtill kommer att metallens tänjbarhet möjliggör tillsättandet af en sjunde sträng, stämd en liten ters högre än e-qvinten, d. v. s. tvåstrukna g. Härigenom möjliggöres såväl ett lättare passagespel som äfven en rikare ackordbildning och gitarren höjes till ett verkligt soloinstrument.

Uppfinnaren är ofvannämnde Heinrich Weiss, en man, som i 20 års tid sysselsatt sig med gitarrens förbättring. Genom denna uppfinning ser han utförandet af en länge hyst plan närma sig, nemligen att åstadkomma en orkester af blott gitarrer af flere olika storlekar: från basgitarren med en höjd af 13 centimeter till oktavgitarren med endast $5\frac{1}{2}$ centimeter. Sålunda erhålles ett aktningsbjudande tonomfång af öfver fem oktaver. Men den orkestrala verkan torde komma att göra sig gällande icke endast i tonens djup och höjd, utan äfven i de olika nyanserna i klangfärgen hos metallsträngarne och de öfverspunna.

Det är att önska, att denna sträfvan måtte krönas med åsyftad framgång.

Ur Berlioz' lif.

En parisertidning har nyligen meddelat en samling bref af Hector Berlioz, hvilka icke endast gifva klaven till en mängd omständigheter i denne utomordentligt exentriske och sällsamme konstnärs lif, utan innehåller än mera tankar och reflexioner, hvilka bättre än allt annat äro egnade att karakterisera den märklige mannen. Härtill lämpar sig i synnerhet andra delen af dessa bref, som omfattar tiden

MEDITATIONER.

I.

Larghetto con espressione.

J. Lindegren.

PIANO eller ORGEL.

p *legato.*

cresc.

pp

II.

Andantino con moto

PIANO.

p

fz

f

p

p

cresc. *assai.*

mezza.

p

1:ma.

marc.

cresc.

f

p

2:da.

p

pp

ten.

ten.

Liljan i dalen.*

Poco allegretto.

Ord och musik af *Joh. Lindegren.*

SÅNG.

PIANO.

p *espress.*

cresc.

Så fa----ger en lil---------ja der stån--------dar i dal;

sostenuto.

f

Fine. *p*

Jag äl----------ska---de hen----------ne, Den

mf

p

f

doft--------ri----ka spä--------da i löf----------skygd sal,

cresc.

p

* Se vidare textafdelningen.

i löf----------skygd sal. Du

mf *fz*

får ic----ke bry---ta den lil----jan, du

fz *fz* *f*

får ic----------ke bry---------ta den lil----------jan!

dim. *p*

Sista ggn *D. C. al Fine.*

från kort före den med Henriette Smithson ingångna äktenskapliga förbindelsen och till hans död.

Det genialiska lättsinnet förnekar sig aldrig hos den äkte konstnären; när Berlioz dagen före sitt giftermål granskade kassan, utföll resultatet lika så otillfredsställande som konstnärligt romantiskt: skulder, såsom det höfves en ung man, och i börsen — icke en vitten. Af en vän lånade han tre hundra francs, på det han med klingande mynt måtte kunna våga språnget in i det äkta ståndet. Till följe af ett misslyckadt försök i Thalias tjenst medförde äfven hans fru blott skulder öfver skulder i hemgift, så att följaktligen i sjelfva smekmånaden måste börjas en rastlös verksamhet för dagligt bröd. Han måste bokstafligen sälja sig till skriftställeriets slaf, i det att han äfven förde den kritiska pennan i åtskilliga tidningar. Lugnt och enformigt förflöto nu hans dagar, och ingenting är begripligare än att äfven brefven vexlade i motsvarande ton och tempo.

Förtjusande äro skildringarne om de ungas lycka, liknande ett vårligt solsken: »Ofta äro vi ensamma och tysta, Henriette stöder sig mot min axel, och med handen på min panna, i en behagfull ställning, sådan den ännu aldrig föresväfvat någon målare i hans drömmar, ler hon under tårarne. »Hvad går åt dig, stackars barn?» — »Ingenting; mitt hjerta är så fullt; jag tänker på, huru mycket du får kosta ut för min skull, och hvad allt du för mig har lidit... Låt mig gråta, eller jag qväfs.» Och lugnt hör jag hennes snyftningar, tills hon säger: »Sjung, Hector, sjung!»

Men lyckan skulle blifva af kort varaktighet, och det kan ej misstydas att ju grunden härtill låg i Berlioz' öfvermåttan lätt antändbara och efter omvexling trängtande natur. Som bekant blef honom det så lyckligt började äktenskapet med åren en afgrundsplåga; han kunde slutligen icke längre uthärda med sin hustrus spionerande svartsjuka, som tyvärr var allför väl grundad, och skilsmessan blef bägges enda räddning från olidliga qval.

Efter denna bedröfliga vändning företog Berlioz sin konstnärsfärd genom Europa, hvilken lefvande och utförligt afhandlas i hans memoarer. Brefven till hans vän Ferrand hafva nu helt naturligt förlorat den ungdomliga romantiken; de blifva också mera sällsynta och öfverhoppa ofta flere år. I hans hufvud, der en gång de musikaliska passionerna korsades och trängde hvarandra, har det blifvit lugnare; vis à vis det herskande konsttillståndet vill han hädanefter vara kallblodig, hysande resignation och tyst förakt.

»Man talar om att gifva mig Habenecks plats (som operakapellmästare); detta vore en musikalisk diktatur, som jag, efter hvad jag vill hoppas, skulle utöfva till konstens bästa; men Habeneck måste då komma till konservatorium, der den gamle Cherubini hårdnackadt fortfar att sofva. Blir jag gammal och slö, så kan jag omöjligt undgå att emottaga direktörskapet öfver konservatorium».

Här åter en lång paus under det han besökte Belgien, Ryssland och England; han kom till London i november 1847. »Frankrike blir allt dummare i musikaliskt hänseende, och ju mer jag lär känna främlingar, desto mindre älskar jag mitt hemland. Förlåt denna hädelse, men konsten i Frankrike är död, håller på att förintas.»

År 1853 företar han ett triumftåg genom Tyskland och skrifver från Hannover: »Det skulle blifva för långt att skildra Braunschweiger-konstnärernas och åhörarnes uttryck af hänryckning efter uppförandet af min *Faust:* en taktpinne af silfver och guld, förärad af orkestern; en supé af hundra kuvert, hvari deltogo alla stadens kapaciteter, hertiglige ministern, hofkapellet, m. fl.; ett välgörenhetsinstitut, grundadt i mitt namn; en på en söndag af folket tillställd ovation efter uppförandet af *Romerska Carnevalen* på en trädgårdskonsert; damer, som på öppen gata kysste min hand...

Här i Hannover nya historier. När jag kommer till första repetitionen, emottager orkestern mig med bifall och fanfarer, och mitt partitur finner jag, likt en hedersam skinka, smyckad med lagerbärsblad. På konserten grandiösa hurra- och da capo-rop. Andra dagen lät konungen hemta mig. »Jag trodde icke», sade han, »att man i musiken ännu kunde finna nya skönheter; ni har betagit mig den villfarelsen. Och så som Ni dirigerar! Jag ser Er icke (konungen är blind), men jag känner det.» Och då jag prisade min lycka att hafva en så god musiker till åhörare, inföll han: »Ja, jag är försynen mycken tack skyldig, som, till ersättning för hvad jag förlorat, gifvit mig uppfattning och känsla för musiken.»

I Paris vill det senare icke lyckas honom att få sin mest betydande opera *Trojanarne* uppförd. »Kejsaren älskar musik för litet för att direkt och energiskt ingripa. Så måste jag underkasta mig ostracismen vid denna oförskämda scen, hvilken förut blifvit tillämpad mot vissa mästare. Mozart, Haydn, Mendelssohn, Weber, Beethoven, alla ville de skrifva för Pariseroperan, men kunde icke få åtnjuta den äran.»

Det är ganska intressant att höra Berlioz, Débat's kritiker, förtroligt pladdra om sina rivaler. I april 1859 skrifver han: »Till svar på Er fråga om de tre nya dramatiska arbetena säger jag, att Gounod's »*Faust*» innehåller ganska vackra och ganska medelmåttiga partier, och att man i libretton har förstört en underbart musikalisk situation, som man måste hafva funnit, såvida icke Göthe sjelf hade funnit den; att ytterligare Davids musik till »*Herkulanum*» är ytterligt svag och färglös, men deremot till »*Dinorah*» mästerlig, själfull, pikant och ofta poetisk. En afgrund skiljer Meyerbeer från desse män. Man märker att han icke är någon parisare. Man iakttager motsatsen hos David och Gounod.» Huru illa måste icke då de yngre råka ut! I december 1864 blef Flotow föremål för hans penna: »Nyligen hörde jag den förtrollande lilla Patti som Martha; vid utgåendet förekom det mig, som skulle jag hafva varit betäckt med loppor, liksom vid öfvergifvandet af ett dufslag, och jag lät säga det sällsamma barnet, att jag förlät henne för det hon låtit mig höra sådana plattheter, men kunde inte göra mera för henne. Till all lycka står deri den kostliga irländska visan: »*The last rose of summer*», och hon sjunger den med så mycken poetisk enkelhet, att doften deraf nästan räcker till att desinficera återstoden af operan.

(Forts.)

Ur tonverlden.

Man får väl delvis skylla på den annalkande julbrådskan, att publiken icke vid de första representationerna af operan *Jean från Nivelle* så särdeles talrikt varit församlad.

Nästa nummer skall innehålla en resumé öfver denna operanyhet, dess införlifvande med och utförande på den svenska scenen, då vi äfven få tillfälle att något tala om den nya operetten *Silfverringen*.

— Premieraktörerna hrr A. Willman och O. Arnoldson hafva utnämts till riddare af Wasaorden, hvilket inträffade nästan samtidigt med den sednares högtidliga 25-årsjubileum såsom operasångare.

* * *

Vi omnämnde i förra numret pariseroperans sednaste novitet, baletten *Korriganen*. *Widor* är namnet på den som skrifvit musiken. Hans personlighet skisseras korteligen som följer:

M. Widor, den musico-korreografiska festens vid Operan hjelte, njuter den oskattbara fördelen att ännu kunna räkna sig bland »unga kompositörer»: han är endast trettifem år gammal.

Det är en musiker som pariserskolan icke kan berömma sig af att ha uppfostrat: M. Widor är född i Lyon, hvarest han gjorde musikaliska studier, hvilka han begaf sig till Belgien för att fullborda hos Fétis och den ryktbare organisten Lemmens. Han var organist i Lyon, och mycket gouterad, då han för ett halft tiotal af år sedan kallades till Paris för att spela den stora orgeln i Saint-Sulpice.

Den unge och lärde musikern hade sålunda till sin disposition ett af de skönaste instrument i verlden: fördelen, som han förstod draga häraf, visade han också snart påtagligen. M. Widors »tjenster» äro på modet i förstaden Saint-Germain, och den lilla »salong», som till följe af en egendomlig anordning gränsar intill orgeln i Saint-Sulpice, är hvarje söndag ett mötesställe för ett visst antal folk af verld och af framstående konstnärer. (Ack, afundsvärda Paris!)

Widor har frambragt en ganska stor myckenhet goda kompositioner, konserter för piano, flera melodisamlingar, körer, psalmer, symfoniska fragmenter; men hans mest betydande arbete intill denna dag är baletten, som sednast uppförts.

För att fullständiga denna flygtiga teckning af författaren till la *Korrigane*, så nämnom, att han är vår yrkesbroder. Med namnet Auletes signerar han i tidningen *l'Estafette* elegant skrifna musikkritiska

artiklar, bärande en moderationens prägel, som emellertid icke inverkar på tydligheten af hans omdömen öfver framträdande musiker och deras verk.

En komité har bildats i Grenoble för att resa en staty åt den store musikern Berlioz. »Journal de Musique» tillägger: Vi kunna icke annat än applådera komiteens i Grenoble förslag. Ärestoden, som den ämnar resa, blir en välförtjent hyllning åt en oförliknelig konstnär, en lämplig upprättelse åt minnet af en musiker med geni, allt för länge misskändt.

— *Les Argonautes*, det partitur af M:lle Holmes som vid sednaste kompositionstäflan inför staden Paris sattes omedelbart efter la *Tempête* af Duvernoy, kommer att derstädes exeqveras nästkommande februari.

— Samverkan emellan Musiksällskapet och Sällskapet för populära konserter i Brüssel, hvilka båda skulle uppträda gemensamt, har hållit på att omintetgöras tillfölje af en ny fordran af regeringen, som, i det hon de föregående åren beviljat 1,000 fr. åt det förra och 4,000 fr. åt det sednare, visserligen ville vidhålla detta rundliga understöd, men med vilkor att en befullmäktigad från ministèren kontrollerade de begge sällskapens räkningar och samarbetade vid uppgörandet af programmen. Direktörerna ha energiskt vägrat att gå in på dessa oförsynta fordringar och föga hade fattats att man å ömse sidor hade afstått från hvarje musikaliskt företag. Lyckligtvis återkommo snart statsmyndigheterna till en riktigare uppfattning af sin verkliga roll, och understödet beviljades utan något vilkor. Första konserten blir den 26 December.

— På konungens af Bayern särskilda önskan har Wagner, innan han lemnade München, låtit inför Majestätet exequera förspelet till sin ännu otryckta opera *Percival*. Mästaren beger sig till Bayreuth.

Af samme mans opera *Mästersångarne i Nürnberg* har å Stadsteatern i Magdeburg nyligen första representationen gifvits, hvilken förberedts med icke mindre än 179 repetitioner, sålunda fördelade: 75 för roler, 80 för kören, 4 för emsemblen, 3 för iscensättningen och 17 för orkestern.

— Vid La diva Pattis afskedsrepresentation på Kongl. operan i Berlin nedkom kejsaren personligen på teatern för att komplimentera den stora artisten. Sedan han lifligt hade lyckönskat divan, frågade henne kejsaren, huru länge hon tänkte stanna qvar i Amerika. Patti svarade att hon ämnade dröja två år i nya verlden. »Två år», återtog kejsaren, »det är bra länge för min ålder, och i det jag ännu en gång tackar er, säger jag er säkerligen farväl för alltid.»

— På operan i Wien har man försökt systemet med godtköpsrepresentationer för klassiska verk, såsom *Friskytten*, *Vattendragaren*, *Fidelio*, af hvilken anordning man väntar sig utmärkta resultat.

— Nya italienska operor i perspektiv: En *Wallenstein*, i tre afdelningar af maestro Filippo Buccico;

Giordano Bruno, af maestro Bartolucci;

Il re Corsare, af Alfredo Catalani.

— Äfven Spanien har sina komponister; i Madrid har nemligen en ny komisk opera »*El Amor enamorado*, komponerad af Arietta, en der inhemsk talangfull musiker, uppförts med stor framgång.

— I Neapel har, under namn af »Pergolesi», öppnats en ny musikskola, hvilken har att uppvisa en rad af uti Italien berömda lärarekrafter.

— Karl Zellers nya operett »Die Carbonari» har nyligen gifvits första gången på Karlteatern i Wien och med stor lycka. Musiken lär innehålla många intagande melodier.

— Domkyrkans i Köln ringverk består af följande klockor: *Kejsarklockan* (angifvande tonen C) är gjuten 1875 och väger 450 centner; *Pretiosa* (G), gjuten 1448, väger 224 centner; *Speziosa* (A), gjuten 1449, väger 125 centner; *Trekonungsklockan* (H), omgjuten 1880, väger 60 centner; *Ursulaklockan* (F), gjuten 1862, väger 50 centner. Kejsarklockans lodräta höjd är 4,40 meter, i genomskärning nedtill är hon 3,50 och omkretsen 10,85 meter; kläppen är 3,30 meter lång och väger för sig ensamt 16 centner. Det fordras 27 man till att sätta denna klocka i rörelse. Den 24:de sistlidne Nov. ljödo för första gången alla klockorna samtidigt, för att också pröfva den omgjutna Trekonungsklockans samklang med de andra.

— Den 16:de Nov. firade hofkapellmästaren Fr. Kücken i Schwerin sin 70-åriga födelsedag.

* * *

Offenbachiana. Oaktadt det kan vara öfverflödigt att orda om Offenbachs så bekanta välgörenhet, erinrom att han i en sjöstad blef ansatt af en tiggareparfvel som bad honom om en allmosa. Maestron gräfde i sina fickor; på trente et quarante hade de blifvit länsade.

Men utan att förlora tid, går han in i en cigarrhandel, stadigt följd af tiggarungen, får sig ett pappersblad, uppritar i hast notlinier, improviserar på stående fot ett musikstycke och signerar det.

— Hör på, sade han, i det han gaf det åt den lille stackarn, bär det der till musikhandlaren och behåll penningarne som du får.

Liljan i dalen.

(Med musikbilaga.)

Så fager en lilja der ståndar i dal;
Jag älskade henne,
Den doftrika späda i löfskygd sal.
Du får icke bryta den liljan.

Hon stod der och vårvindens lekande flägt
Mildt smekte dess kinder,
Och himlen sin dagg gjöt hvar morgonväkt:
Ack, käraste, bryt ej den liljan!

En il ifrån nordan framsusar, och se!
De perldroppar stelna.
Kom åter, o solglimt, och skalkas och le,
Att ej hon förtvinar den liljan!

Så yster en ungersven gångar sin stig!
Gif akt, väna lilja!
Han ser dig, betagen, nu fattar han dig:
Ha! våga ej bryta den liljan!

Knappt än hon helt blyg hunnit öppna sin knopp.
Den flammande vårsol
Skall fostra i strålglans den hulda opp;
Men bryt ej, o bryt ej den liljan!

Stockholmsteatrarnes repertoar

från 15:de till 30:de November.

Kongl. Stora teatern: *Carmen*, opéra-comique i 4 akt. af Georges Bizet. — *Romeo och Julia*, opera i 5 akt. af Ch. Gounod. — *Figaros bröllop.* — *Faust*, opera i 5 akt. af Ch. Gounod. — *Trollflöjten*, skådespel med sång i 4 akt., musiken af Mozart. — *Mignon.* — *Fra Diavolo*, eller *Värdshusvärden i Terracina*, opéra-comique i 3 akt. af Auber. — *Jean från Nivelles*, opera i 3 akt. af Léo Délibes.

Kongl. Dramatiska teatern: *Grabows katt*, skådespel i 3 akter af Jonas Lie. — *Falska juveler.* — *Rolf Berndt.* — *Förbi!*, komedi på vers i 1 akt. af François Coppée. — *Fru Inger till Östråt.*

Nya teatern: *Glanskis*, komedi i 5 akt. af Frans Hedberg. — *Boccaccio.* — *Stella.* — *Damer af verld*, komedi i 3 akt. af Paolo Ferrari. — *Teaterdirektören*, opéra-buffa i 1 akt, musiken af Mozart. — *Borgaren adelsman*, komedi i 3 akt. af Molière. — *Donna Juanita*, komisk operett i 3 akt. af Franz von Suppé. — *Gnistan*, komedi i 1 akt af E. Pailleron.

Mindre teatern: *Giroflé-Girofla.* — *Donna Juanita*, komisk operett i 3 akt. af Franz von Suppé.

Södra teatern: *Krig i fred*, lustspel i 5 akt. af G. von Moser och F. von Schönthan. *Den nye bibliotekarien.*

Aflidne tonkonstnärer.

C. F. Sundstedt, organist, † 4 nov. i Östra Ryd (Linköpings län), 64 år. — *C. G. Rudolphson*, organist, † 5 nov. i Ströfvelstorp (Kristianstads län), 23 år. — *Fredrika Charlotta Wilhelmina Münnich*, född Tholander, korsångerska vid kongl. teatern i Stockholm, † 11 nov., 47 år. — *Israël Sandström*, organist vid Kristine församling i Göteborg, † 21 nov., 55 år.

Jean Rémuzat, flöjtist, † i Shangai (Kina), 65 år. — *Max Deppe*, konsertmästare och dirigent, † 16 nov., i Aschersleben, 30 år.

Populär

HARMONILÄRA

för

Sjelfstudium och undervisning

af

Alfr. Lundgren.

Pris pr häfte: 50 öre.

Af ofvanstående nya arbete utkommer första häftet i nästa Maj månad och erhålles genom alla bok- och musikhandlare.

Ännu finnas några få exemplar qvar af Necken från årets början. Lösnummer: 25 öre.